

Leto VIII.

V Ljubljani, 24. maja 1912.

Štev. 5.

MILAN PUGELJ:

Idealist.

(Humoreska.)

Davel Šalamon se je nedavno tega neskončno zaljubil v neko igralko. Lepa in mlada je in očarljiva in sploh resnično vredna vseh takih izrazov, ki so se rabili, se rabijo in se bodo kdaj rabili na tem svetu v opisovanje vsestranske ženske slave.

Seznani se je z njo pismeno. Ko ji je pisal prvič, je govoril o sami ljubezni in je pozabil pripisati spodaj k svojemu imenu tudi svoj stan. Dobil je kmalu kratek poziv, naj to izpopolni. Drugo pismo je bilo takoj daljše in prijaznejše in tretje je bilo že tako odkritosrčno, da je bil gospod Šalamon od same odkritosrčnosti ves vznemirjen in razmamljen. Ko sva se srečala v mraku, mi je pal okoli vrata in me hotel poljubiti.

»Daj mir!« — sem ga zapodil — »Strela zaljubljena!« —

»Ona mi je pisala, da se hoče z mano sniti!« — je pripovedoval. »Hoče se, hoče! Čakaj, preberem ti, stopi sem — pod svetilko!« —

Sredi gneče me je vlekli za rokav k bližnjemu kandelabru, privlekel iz žepa pismo in čital: »Ker ni tako dopisovanje in vzbujanje raznih misli in čutov vse skupaj nič, Vas prosim, da bi mi povedali, kdaj ste doma, da Vas obiščem. Če je Vam ljubše, da bi se sešla v mojem stanovanju, tudi lahko pridete vsako jutro od 8.—10. Kje stanujem, že tako veste...«

Vsaka gospodinja, ki hoče 'Slovensko Gospodinja' zastoni naj pošlje svoj naslov Kolinski tovarni v Ljubljani.

Šalamon je bil ves rdeč v glavo, ko je to čital, besede je izgovarjal, kakor bi jih vedno deloma požiral, ko je končal, se je obrnil name tako, kakor bi bil jaz tista njegova igralka.

Zganil sem z ramama in mu svetoval, naj gre k njej, ali pa naj ji piše, da pride ona k njemu. Kakor mu je pač ugodneje.

»A« — je jecal — »e — no — vidiš, prvič ne bi bil rad sam z njo, ne bi bil. Poprej bi se rad malo nanjo navadil, v družbi najrajši. Mislim sem, da bi jo povabil na izprehod in ti bi šel z nama.«

Jaz ne maram rad takih izprehodov. Nesorazmerna števila v mešanih družbah sploh ne veljajo. Zdaj je tam eden preveč, zdaj je tukaj zopet ena popolnoma nepotrebna; prave zabave ni nikoli. No, prijatelju Šalamonu nisem hotel odreči. Šli smo torej.

* * *

V nedeljo popoldne smo se sestali na tem in na tem trgu in od tam smo se pomikali počasi in zmerno v mestno okolico.

Dan je bil lep. Jesensko solnce je sijalo, na daleč in blizu se je rdečilo in rumenelo suho in velo listje po drevju in po tleh, sape ni bilo in zavoljo tega je bilo skoro toplo.

Gospod Šalamon je imel tisti dan slab dar govora božjega. Vedno se je zdelo, da hoče nekaj povedati, pa se je vedno samo zaletaval. S predmeta na predmet je skakal kakor kak avstralski kenguru. Oglašal se je, kakor bi se mu nekje znotraj nekaj sprožilo, pa je zopet vse nenadoma obtičalo kakor v kakem pohabljenem stroju.

Igralka je bila spretnejša. Beseda ji je tekla kakor iskreče vino, smeh ji je zvenel neprestano, podolgovate oči so se vedno ožile v prijetnem veselju, na licih so se pojavljale vsaki hip prav priljudne jamice in zobje so se svetili v solncu, kakor pravi biseri iz dna morja! Prijateljevi nestrpnosti se torej spričo ljubezni in zadivljenja ni bilo treba toliko čuditi. Saj še jaz, ki sem oče peterih otrok — Bog nas varuj — — —

»Ali sta že bila gospoda v Pragi, v stostolpi, v zlati?« — žgoli igralka. »To je škoda, ker nista bila. Dva tako prijetna, blaga in izobražena gospoda, kakor vidva, bi si pač morala ogledati Prago. Vesta, kaj: pojdiva z mano! O Božiču se peljem tja, pa vaju vzamem seboj! O — jaz ne bom nič nadležna!« In takoj zapoje z rahlim in zvonkim glasom menda po »Dolarski princezi«:

»V hotelu ločene tri sobe

o, vsak bo zase čisto sam!« —

Zahtevajte Holinsko cikorijo!

Pridemo do gostilne in jaz odkritosrčno priznam, da sem lačen. Gospod Šalomon me sliši in je skoro v zadregi. Kot idealistu se mu ne zdi umestno, da je človek v ženski družbi lačen.

»Jaz sem žejna!« — pravi igralka.

»Tam je studenček!« — pokaže gospod Šalomon dalje tja proti oddaljeni hosti. »Jaz vem zanj. Sredi drevja izvira izpod maha. Jako poetično je!« —

»Kdo bo pil vodo!« — ga zavrnem jaz.

»Taka poezija je bolj za oči!« — reče nagajivo igralka in se veselo posmehava.

»Ni za želodec!« — odločim že tik gostilniškega praga in spustim igralko v vežo. Prijatelj Šalomon si je naročil brizganec, jaz sem pil rumeno vino, igralka je naročila piva: vrček. Šlo je za to, kaj bi jedli. Profesor Šalomon je trdil, da on malo jé, samo trikrat na dan in večkrat tudi samo po dvakrat. Jaz sem povedal, da jem po večkrat, igralka je bila odkritosrčna in je priznala, da jé vsaj šestkrat na dan in včasih tudi sedemkrat. Kadar spremeni zrak, tedaj dobi grozovit tek.

Gospod Šalomon je bil ves rdeč zavoljo takih besed. Presedal se je, kakor bi ne mogel samemu sebi najti mesta.

»Prinesite mi kranjsko klobaso! Celo!« — sem slovesno naročil. Šalomon me je pokaral s pogledom, gospodična igralka je priljudno vzdihnila in pokoketirala z obema: z gospodom Šalomonom in z menoj.

»Še eno prinesite za gospodično!« sem naročil in ji postregel.

»Zelja tudi!« — je dodala ona.

Ko sva pričela jesti, je bil gospod Šalomon silovito zaripel, ko sva pojedla, je bil blede kakor prt. Nazaj grede je zaostajal za nama, da sva ga na vsakih dvajset korakov čakala in klicala.

Nazadnje sva nanj popolnoma pozabila, šla sva in prišla sama v mesto. Jaz, ki imam petero — Bog nas varuj! — — —

»Kakšen si pa bil, kako te bo pa marala? Ti si bebast!« — sem ga zmerjal, ko je odšlo dekle zopet domov.

»Saj je vseeno!« — je odgovarjal slabovoljno gospod Šalomon. »Ne bi je mogel gledati, ne bi je mogel prenašati! Šestkrat na dan, celo sedemkrat, na sprehodu jé kakor drvar... Ali je to ženska, vprašam te, ali more človek tako žensko ljubiti!« —

Jaz sem mu ponovil svoje prepričanje.

»Dragi prijatelj Šalomon, ti si bebast!« —

Saj še jaz, prosim vas, ki imam petero otrok, saj bi še jaz skoro — Bog nas varuj!

IVANKA SMREKARJEVA:

Konjederke.

Na deželi imamo čestokrat priliko opazati, kako neusmiljeno brezbržni so nekateri ljudje nasproti bolnikom. Če jim zboli živina, tedaj je vse na nogah in vse v skrbeh. Hitro treba k živinozdravniku po zdravila in k sosedom po dobre svete. In prav je tako. Žival čuti in trpi kakor mi ljudje. Ali vendar, krona stvarstva je človek! Toda kako zanikarno se ravna marsikje, če zboli član rodbine. Navadno se nihče ne spomni, da bi poklical zdravnika. Škoda je za par kronic, češ: zgodi se božja volja. Tudi časa ni, da bi kdo stregel bolniku, kajti vse mora na polje, v gozd, na travnike. In tako se zgodi včasih, da se razvije neznatna bolezen v nevarno, smrtonosno. Ko je že prepozno, tedaj grede taki ljudje po zdravnika, in ker ta ne zna delati čudežev, so še bolj prepričani, da zdravnik ne zna in ne ve ničesar.

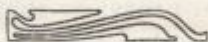
Tembolj pa zaupa naš narod — izvzeti niso niti mnogi, sicer jako naobraženi, ugledni in visoki gospodje in dame — različnim konjederkam in konjedercem. O teh mazačih mislijo nekateri, da poznajo skrivna, čudodelna zdravila, tajne zagovore in čudne molitve, ki pa so bližje vragu nego Bogu. In s takimi sredstvi znajo ti sleparji ozdraviti najtrdovratnejše bolezni. Vsakdo, ki le nekoliko misli s svojo glavo, bo spoznal, da je to velika neumnost.

Kaj je bolezen? Naše telo je jako fin stroj. Počenši od kože pa do mozga v kosteh, počenši od las na glavi do zadnje kapljice krvi v žilah, od nohta na mezincu do srca v prsih je v našem telesu na stotine in stotine posameznih del, ki ima vsak svojo natančno odločeno nalogo. Kakor se more pri stroju kaj pokvariti, da potem ne deluje in ne teče pravilno, tako se tudi posamezni deli človeškega telesa lahko na sto in tisoč načinov pokvarijo in mi pravimo, da je človek zbolel. Za bolezni pa imamo zdravila, lekarne, bolnišnice in zdravnike. Ako zdravnik in zdravila ne morejo pomagati človeku, potem mu tudi konjederka ne bo pomagla. Kako tudi? Mazač, ki se ni nikdar ničesar učil, in ima morda kvečjemu dober dar opazovanja, tak človek naj bi vedel več kakor zdravnik, ki se je učil leta in leta, se vadi po bolnišnicah in pri neštētih bolnikih tega, kar se je opazovalo in dognalo tekom mnogih let po raznih dobrih izkušnjah. Zdravnik pozna

Zahtevajte Holinsko cikorijo!

vsako mišico, vsako žilico, vsako koščico človeškega telesa, pozna sestavine rastlinskih, živalskih in rudninskih snovij, učil se je dolgo časa ob strani velikih učenjakov po bolnišnicah, kjer je imel priliko opazovati natančno najraznovrstnejše bolezni ter načine njih zdravljenja. Pa naj bi kak konjederec več vedel, kakor zdravnik? Pa se vendar najdejo ljudje, ki trdijo, da je ta ali ona ženska ozdravila človeka, ki so obupali nad njim že vsi zdravniki in mu nihče ni vedel pomoči. Dà, mogoče je tudi kaj takega, dasi se zgodi redkokdaj. A to so izredni slučajji, pomagala je narava sama, pomagal je morda že prej zdravnik, zaslugo pa je odnesla konjederka, ki je bila slučajno zadnja pri bolniku. Da bi konjederka mogla izlečiti bolezen, ki jej izvežban in izkušen zdravnik ni kos, to more trditi le popolnoma neizobražen in docela neveden človek. A koliko človeških življenj imajo taki mazači na svoji vesti!

Če je torej kdo v hiši resneje obolel, tedaj je prva dolžnost matere, da pošlje nemudoma po pravega, izučenega zdravnika. Le nikar ne predolgo odlašati, da ne bo prepozno! Spočetka so stroški majhni, pozneje pa so veliki in dostikrat brez koristi.

VIŽMARSKA:

Bralcu mojih pesmi.

Ne ocenjaj ostro stihov
mojih —, bralec mili,
vedi, da v učeni glavi
niso se rodili!
Meni učne ure tekle
so na ravnem polji,
tamkaj pesmičice kovala
sem pri dobri volji.

Rime v hlevu pri živini
često jim gladila,
z vozom mlekarskim pred sabo
v kitice povila.
Njim merilo sem dajala
na zeleni dragi,
torej milo sodi stihe
moje —, bralec dragi!

Pridi, o temna noč...

Pridi, o temna noč,
daj mi zdravila,
bolnemu srcu ti
daj tolažila!
Pridi, s krepilnim me
spanjem poteši,
rev in gorja me vsaj
kratek čas reši!
V spanju mi blažene
sanje podeli,

dušo le kratak hip
mi razveseli!
V snu naj vsaj spolnene
zrem zaželjene
nade, ki zame so
v vek izgubljene!
Pridi, o temna noč,
daj mi zdravila,
bolnemu srcu ti
daj tolažila!

VIŽMARSKA:

Skopi Groga.

Sežko bi bilo najti bolj skopega in lakomnega človeka, kakor je bil stari bajtar Groga. Bil je suh kakor trska; ni čudo, saj si še suhega kruha ni privoščil toliko, da bi se ga nasitil. Oženjen ni bil. Kako tudi? Ženi bi bilo treba obleke, jedla bi vsak dan — ej, to pa velja. In če bi prišli še otroci, brr — kdo jih bo redil? Ne ne, ženitev ni bila po Grogovi glavi. Ker pa sam ni mogel vsega ogospodariti in ogospodinjiti, je dal zemljo v najem, sam pa je hodil na dnino. Vina si ni privoščil nikdar niti kapljice, ker se mu je zdelo predrago.

Zato pa se je vsakomur čudno zdelo, ko je nekoč pretkani Grogov sosed Anžek naredil s svojimi sosedi stavo, da pripravi Grogu tako daleč, da kupi ne le sebi, ampak tudi drugim toliko vina, da bo teklo od mize.

Groga je imel poleg svoje skoposti tudi to slabost, da je bil zelo radoveden. Zaraditega je hodil redno vsak večer v vas k] Porentu, kjer so se ponavadi zbirali možakarji vse vasi ter premlevali novice iz vseh krajev. To priliko lje porabil zviti Anžek, da doseže svoj namen.

Nekega večera pride k Porentu — možakarji so bili že vsi tam zbrani — vzame iz žepa dve srečki ter pravi:

»Ljubi sosedje, dve srečki sem kupil. Vsaka velja štiri krone. V par dneh bodo srečke dvignjene. Če bi morda tudi izmed vas kdo rad srečko kupil, mu jaz prav rad eno odstopim. Grogal« — je dejal ter se obrnil k njemu — »kupi ti eno!«

»Beži, beži, Anžek« — je jecljal Groga — »to je že velik denar. Ne morem, naj jo kupi kdo drugi!«

Toda Anžek ni odjenjal.

»Groga, kupi jo, ne bode ti žal! Trideset tisoč kron ti prinese ta papir. Bodi pameten in kupi! No, pa če se ti zdi res že preveč odšteti tiste uboge štiri kronice, pa daj tu sosedom za par litrov vina in jaz ti srečko podarim!«

»Mhe — mhe« — je stokal Groga in iztegoval eno roko po srečki, drugo pa je tiščal v žep — »nič ne dam, nič! Veš, zato ne dam, ker ni gotovo, da bi bila ta srečka zares srečna. Nič ne plačam, nič! Vzajem jo pa, vzajem! In če na to srečko

Zahtevajte Zvezdno cikorijo!

res kaj zadenem, dam vam toliko za pijačo, da bo kar od mize teklo. Prej pa ne, dokler nisem na jasnem, da res kaj dobim!»

»Dobro! Tu jo imaš« — je odvrnil naglo Anžek in mu da srečko. »A glej, da ostaneš mož-beseda! Ako bo srečka prava, bomo pili, da bomo črno gledali!«

Groga je vse obljubil in boječ se, da bi mu kdo srečke ne vzel, jo je odkuril hitro proti domu.

Anžek pa je gledal za njim in se v pest smejal. Ko je potem vsem navzočim razodel svojo nakano, smejali so se ž njim vred tudi drugi.

Dva dni pozneje so bili možakarji z Grogom vred zopet zbrani pri Porentu.

Kar naenkrat pa trešči med nje Anžek, razoglav in razkuštran in zarjove: »O jaz nesrečnež! Zakaj sem dal srečko Grogi?! Groga je zadel, jaz pa nič, oh nič — nič!«

Groga je široko zazijal, potem pa nič manj glasno kakor prej Anžek zarjul: »Tridesettisoč kron, tridesettisoč kron!«

Nato je skočil kvišku in samega veselja skakal po sobi, kakor otrok. Kdo ve, doklej bi bil še srečni Groga norel po sobi, da ga niso zdajci možakarji obstopili in kričali vse vprek:

»Groga, za pijačo, za pijačo! Ne zabi, kar si obetal.«

»Da, da, to pa to! Alo, vina gori!« je zavpil Groga in vrgel na mizo ves denar, kar ga je imel pri sebi.

Kmalu potem je bila miza kar obložena z vinom. Pilo in pelo se je kakor na svatbi. Ko bi Groga ne bil tako v tisočake zaverovan, bi se mu moralo vendarle malo čudno zdeti, da je Anžek tako hitro pozabil na svojo nesrečo, kajti izmed vseh je bil sedaj Anžek najbolj židane volje. A Groga ni videl nič drugega, kakor denar, — denar.

Ko je bila zabava ravno v najlepšem tiru, stopi v sobo vaški pismonoša — ki je bil z zvitim Anžkom seveda natanko domenjen — in pravi:

»Hej, sosedje mojil! Vi se tukaj dobro zabavate, pa ne veste, da se je vrinila med denarnimi gospodi tam na Dunaju velika pomota. Prav zdajle je naš poštar dobil brzojavko, da ona srečka, številka 99870. je, menim, da ni bila dvignjena, ampak številka 99871. Vse skupaj je pomota, velika pomota. Za eno številko so se zmotili, srečka ni za nič. To sem prišel povedat, da ne bo imel oni goljufani človek nepotrebnih potov.«

ki se prodaja v korist narodnih društev!

Ob tej zadnji, kruti novici, je ubogi Groga kakor od strele zadet omahnil na mizo in razlil pri tem par litrov vina po tleh. Obraz se mu je spačil kakor človeku, ki ga muči grozen krč, nato pa je s strašnim glasom ubežal v temno noč.

Vsi navzoči so mahoma uvideli, da je bila ta šala za Grogo mnogo pregrozna. Hiteli so za njim, a tisti večer ga ni dohitel nikdo...

Drugo jutro pa so ga našli za vasjo na neki vrbi — obešenega.

👉 5000 K zaslužka 👈

plačam onemu, ki dokaže, da moja čudežna zbirka

300 kosov za samo 6 K 50 v.

ni priložnostni kup in sicer: 1 prava švicarska **sist. Roskopf-pat. žepna ura**, dobro idoča in točno regulir. s pismeno 3 letno garancijo tovarne, 1 amerik. doublezlata verižica, 2 amerik. doublezlata prstana (za gospoda in damo), 1 angl. pozlačena garnitura (manšetni, ovratniški in prsni gumbi) 1 amerik. žepni nož (5 delni), 1 eleg. bela kravata (barva bela po želji naj-novejše fazone), 1 krasna kravatna igla s similibriljantom, 1 krasna damska broša (zadnja novost), 1 koristna popotno-toaletna garnitura, 1 elegantna prava usnjata denarnica, 1 par amerik. boutonov z imit. draguljem, 1 pat. angl. vrem. barometer, 1 sal. album z 36 umetniškimi in najlepšimi razgledi sveta, 1 krasni ovratni in lasni koljer iz pravih orientalskih biserov, 5 indijskih proroških hudičkov, ki zabavajo celo družbo, in še 250 različnih predmetov, ki so v vsaki hiši potrebni in nepogresljivi, gratis. Vse skupaj z eleg. sistem Roskopf žepno uro vred, ki je sama dvojnega vredna, stane **6 K 50 v.**

Dobi se po povzetju ali proti predplačilu (tudi znamke se sprejmejo) od:

J. GELB, razpošiljalnica Novi Sandec 204.

Če se naročita 2 zavoja, se **6 najfinejših platnenih žepnih robcev** zastonj pridene. Za neugajajoče denar brez vsega takoj nazaj, tako da je vsak riziko izključen.

3 popolne obleke vsebujejo moji 40 m dolgi ostanki za 20K,

in sicer: ena moderna obleka iz raševine ali listra, 1 praktična obleka za hišna opravila in 1 krasna poletna obleka. Ostali ostanki se lahko porabijo za predpasnike, bluze itd.

12 popolnih srajc vsebujejo moji 40 m dolgi

rumburški ostanki tkanine, lepo dobro blago za 22 K. Ostali ostanki so pripravni za najboljše opreme.

Prvovrstna tovarniška razpošiljalnica **Josip Frankenstein, Jaromer 92, Češko.**

Razpošilja se po povzetju.

Od ostankov se ne pošiljajo vzorci. — Od vseh drugih predmetov vzorci na željo franco. — Vzorci se morajo vrniti.

'SLAVIJA'

vzajemno zavarov. banka v Pragi,

ki je največji slovanski zavod v Avstriji, se najtopleje priporoča ter vabi p. n. slovensko občinstvo, da sklepa zavarovalne pogodbe, bodisi za življenje, proti požaru, proti ulomu ali pa proti razbitju stekla in ogledal, le pri njej. — Banka **'SLAVIJA'** ima posebno ugodne pogoje in prikladne načine za zavarovanje življenja. Njeni tarifi za preskrbljenje za starost, za slučaj smrti roditeljev, za doto otrokom, so najcenejši. Ona razdeljuje ves čisti dobiček svojim članom. Banka „Slavija“ je res slovanska zavarovalnica z vseskozi slovansko narodno upravo. Življenske police banke „Slavije“ so neizpodbitne in nezapadljive. Gmotno podpira banka „Slavija“ narodna društva in organizacije, prispeva k narodnim dobrodelnim namenom in stremi za izboljšanjem in osamosvojitvijo narodnega gospodarstva. Ogromni rezervni fondi **K 53.758.285·24** jamčijo za popolno varnost. Čistega dobička je do sedaj izplačala svojim članom življenskega oddelka **K 2.598.081·85**. Kapitalij in škod pa je do sedaj izplačala **K 115.390.603·—**. — Vsa pojasnila daje ter cene in razkazila razpošilja drage volje in poštine prosto

Generalni zastop 'SLAVIJE'
vzajemno zavarov. banke v Ljubljani.

Cvetlični salon
in trgovina s semeni

Viktor Korsika

Ljubljana Kongresni trg šte. 3

Izdelovanje šopkov in vencev s trakovi in napisom po najnovejši obliki in nizki ceni.

Največja zaloga umetnih in svežih rastlin, palm in cvetic.

Strokovno urejena trgovina različnih pristnih in dobro kaljivih, poljskih, zelenjadnih in cvetličnih semen.

Trgovina z železnino
Fr. Stupica
 v Ljubljani

Marije Terezije cesta 1.

priporoča cenjenim gospodinjam in nevestam svojo lepo urejeno **zalogo**

kuhinske oprave in posode od navadnih do najfinejših vrst, **ledne omare, peči, štedilnike, lične kletke, železno pohištvo**, ter vso drugo železnino. — Naročila na deželo se izvršujejo hitro in solidno.

Pri nizki ceni „**ŽARGI**“

LJUBLJANA, Sv. Petra cesta 5.

Največja izbira **potrebščin** za šivilje in krojače, dalje velika zaloga raznega **perila** za ženske, moške in otroke, **popolne oprave** za novorojenčke, rokavice, nogavice, modercev, srajc in ovratnikov, kravat itd. **vencev in šopkov** za neveste. — Vse po priznani najnižjih cenah in najsolidnejši postrežbi.

Marsikatera slovenska gospodinja

morda še ne ve, da dobivajo od čistega dobička od prodane »Kolinske kavne primesi« redne letne prispevke vse naše važne kulturne in narodne korporacije, predvsem naša prepotrebna »Družba sv. Cirila in Metoda«. Pri nakupovanju cikoriije naj to naše gospodinjje vpoštevajo, in odločitev jim ne bo težka: odločile se bodo brez dvoma edino za izborno domačo »Kolinsko kavno primes«.

Razno perilo, nogavice, rokavice, zavratnice, čepice, predpasnike, bluže, spodnja krila, steznike, žepne robce, otročje obleke, krstne oprave itd., dobiš v najboljši kakovosti po zmernih cenah

v modni trgovini

O. JEZERŠEK

V LJUBLJANI

— nasproti rotovža. —

Suhe nagrobne vence in trakove
imam vedno v veliki izberi.

≡ Špedicija in komisija ≡

„BALKAN“

Podružnica: Ljubljana, Dunaj. cesta 33
v „Prvem ljubljanskem javnem skladišču“.

Centrala v Trstu.

== Prevažanje blaga in pohištva. ==

Selitve s patent. selitvenimi vozovi

Skladišče. na vse strani. Zacarinanje.

Trgovina s steklom

M. TUŠEK

LJUBLJANA Stari trg 28

Priporoča svojo veliko zalogo
**steklenine, porcelana
svetilk in podob**

➔ po najnižjih cenah ➔

Izvršuje točno in solidno vsa v to stroko
spadajoča dela.

Tovarna pohištva

J. J. NAGLAS

Zaloga in pisarna: **LJUBLJANA** Tovarna s stroji:
Turjaški trg štev. 7 — Trnovski pristan 8-10

Založena leta 1848

**Zaloga priprostega in najfinejega lesenega
in oblazinjenega pohištva,**

zrcal, strugarskega in pozlatarskega blaga, pohištvene robe, zaves,
odej, preprog, zastiral na valjcih, polknov (šaluzij).

Otroški vozički, železna in vrtna oprava

Ljubljanska kreditna banka

Delniška glavnica K 8,000.000 v Ljubljani. Rezervni zaklad čez K 800.000.—

Nakup in prodaja rent, delnic, zastavnih pisem, srečk, deviz, valut i. t. d.

Eskomptiranje in vnovčenje kuponov in izžrebanih vrednostnih papirjev.

Predujmi na vrednostne papirje najkulantneje.

Zavarovanje proti kurzni izgubi.

Borzna naročila na vsa borzna mesta ino- in tuzemstva.

Sprejema denarne vložke po $4\frac{1}{2}\%$.

Eskompt menic, deviz, računov najkulantneje.

Promese za vsa žrebanja.

Sprejemanje vrednot v zalogo (depot) v varstvo in oskrbovanje.

Safe-Deposits (jeklene skrinjice) daje v najem à K 20— do K 40— na leto po velikosti. V vsakem oziru popolno varno.

Vojaške ženitvanjske kavcije preskrbuje, vin- kuluje in devinkuluje.

Stalna zveza z Ameriko. Otvarjanje čekovnih računov.

Banka daje brezplačno pismeno ali ustmeno nasvete za vse bančne oziroma denarne transakcije.

Podružnice v Spljetu, Celoveu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Edina

**KOLINSKA
KAVINA
PRIMES**

ZNAK TOVARNE.

je

najokusnejši

in edino

pristni slovenski izdelek